

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΚΑΙ ΤΕΡΙΝΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

Ἀριθ. 3.)

(1847. Σεπτέμβριος.

ΟΙ ΔΙΔΥΜΟΙ ΤΟΥ ΣΙΑΜ.

Μεταξύ όλων τῶν φαινομένων, ὅσα μέχρι τοῦδε παραήχθησαν ἐναντίον τῶν συνήθων νόμων τῆς φύσεως, τὸ μᾶλλον ἀξιοπαρατήρητον, τὸ μᾶλλον σπάνιον, καὶ τὸ μᾶλλον σπουδαῖον ἀφ' ὅσα τις εἶδεν, εἶναι ἀναμφιβόλως οἱ Δίδυμοι τοῦ Σιάμ. Διότι, τὶς δὲν ἐκπλήττεται, δὲν θαυμάζει, καὶ δὲν εὐχαριστεῖται βλέπων δύο ἄτομα τέλεια καὶ διακεκριμένα μὲν ἕκαστον ἀπ' ἀλλήλων, ἀλλ' ἠνωμένα ἐκ κοιλίας

οἷτινες μετεχειρίζοντο συνεχῶς τὴν λέξιν πρὸς δὴ-
λωσιν αὐτοῦ τοῦ τάφου.

Κάλπη, Κάλπεις, Κάλπιον καὶ Κάλ-
πος, λέξεις, πᾶσαι ἐκ τοῦ καλύπτω παραγόμε-
ναι, ἦσαν κυρίως κατὰ Πλούταρχον, εἶδος θήκης
ἔχουσαι σχῆμα κεφαλῆς, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἔθετον τὴν
κόνιν τῶν νεκρῶν. Ὁ Ἀριστοφάνης ἀναφέρει, ὅτι οἱ
ἀρχαῖοι ἔθετον ἐπίσης καὶ παρὰ τοὺς τάφους τῶν

ἀθλητῶν τοιαῦτα δοχεῖα πλήρη ἱεροῦ ἐλαίου. Τὸ
δὲ ἔλαιον τοῦτο ἦτον ἀπὸ τὴν ἐν τῇ τῶν Ἀθηνῶν
Ἀκροπόλει πεφυτευμένην ἐλαίαν, χρησιμεῖον μόνον
διὰ τοὺς ἀθλητάς· διὰ τοῦτο ἡ ἐξαγωγή αὐτοῦ ἐτι-
μωρεῖτο διὰ θανάτου· ἐπλήρουν δὲ τὰ παρὰ τοὺς τά-
φους τῶν ἀθλητῶν τιθέμενα ἀγγεῖα ἐκ τοῦ ἐλαίου
τούτου, διὰ νὰ δείξωσιν ἴσως, ὅτι μόνον οὗτοι εἶχον
τὸ δικαίωμα νὰ μεταχειρίζωνται αὐτό.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΙΩΑΝΝΑΣ ΓΡΑΙΗΣ.

Ἐξ ὅλων τῶν φρικτῶν σκηνῶν, ὅσαι παρουσιά-
σθησαν ἐντὸς τοῦ ἐν Λονδίνῳ Πύργου, τοῦ σκοτεινοῦ
καὶ αἵματοσταγοῦς τούτου θεάτρου τῆς καταστροφῆς
τοῦ βασιλικοῦ τῆς Ἀγγλίας οἴκου, ἡ ἐκτέλεσις τῆς
καταδίκης τῆς Ἰωάννας Γραίης ὑπῆρξε βέβαια ἡ
τρομεριωτέρα. Ἡ γυνὴ αὕτη, σημειωμένη διὰ τῆς
σφραγίδος τῆς συμφορᾶς, ὡς τὰ τῆς ἀρχαίας τρα-
γωδίας πρόσωπα, προικισμένη μὲ τὰς ἐρασμιωτέρας
χάριτας, ἔσυχον πνεῦμα, καὶ σπανίως ἀρετὰς, ὑπέ-

στη ἀναξίως σκληρὸν καὶ βάρβαρον θάνατον, χωρὶς
τελείως νὰ ἦναι ἔνοχος, χωρὶς καμμία δύναμις νὰ
δυνήθῃ νὰ λυτρώσῃ αὐτήν, καὶ διὰ τὴν μόνην πρα-
γματικὴν αἰτίαν τοῦ ὅτι κατήγετο ἀπὸ βασιλικὸν
αἷμα, καὶ περιπλέχθη δυστυχῶς εἰς συνομωσίας
διεγερθείσας ὑπὸ ξένων συμφερόντων, καὶ διὰ φιλο-
δοξίαν, ἀλλοτριαν εἰς τὸν φύσει μετριοπαθῆ αὐτῆς
χαρακτῆρα· παρεσύρθη δὲ εἰς τὴν ἀβυσσον τοῦ ἰδίου
ἐκπύου ὑπὸ τῶν προσφιλεστέρων αὐτῆς

συγγενῶν καὶ ἰδίως ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ αὐτῆς τοῦ Δου-
κὸς Νορθουμπερλάνδου, θελήσαντος νὰ βασιλεύσῃ ὑπὸ
τὸ ὄνομα τῆς Ἰωάννας.

Ὁ ἀναιδῆς οὗτος αὐλικὸς τοῦ ἀδυνατοῦ καὶ ἀ-
δρανοῦς Ἐδουάρδου τοῦ Γ'. τότε βασιλέως τῆς Ἀγ-
γλίας, ἦτον ὁ ἰσχυρότερος καὶ, χάρις εἰς τὴν αἰ-
σχροκέρδειαν αὐτοῦ, ὁ πλουσιώτερος τῆς Ἀγγλίας
ἀρχων. Ἀλλὰ τὸ πλησιάζον τέλος τοῦ Ἐδουάρδου
καὶ τὸ πρὸς αὐτὸν μῖσος τῆς νομίμου διαδόχου τοῦ
θρόνου Μαρίας Τονδῶρ, ἀδελφῆς τοῦ βασιλέως, ἐπρο-
ξένουν τρέμον εἰς τὸν Νορθουμπερλάνδον, θλέποντα
ἐναργῶς τὸ ἐφήμερον τῆς εὐτυχίας ἐαυτοῦ καὶ τὰ
ἐπαπειλῶντα αὐτὸν δεινά· ἐπειδὴ ἐγνώριζεν ὅτι, ἐὰν
μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἐδουάρδου περιπέσῃ εἰς τὰς
χεῖρας τῆς Μαρίας, θέλει δώσει δίκην τῶν ἐγκλη-
μάτων αὐτοῦ ἐπὶ τῆς λαιμοτόμου, ἡ τοῦλάχιστον
θέλει τιμωρηθῆ διὰ τῆς στέρησεως τῶν δημοσίων θέ-
σεων, τὰς ὁποίας κατεῖχε, καὶ τῆς δημεύσεως τοῦ
ἀπείρου πλοῦτου, τὸν ὁποῖον εἶχε συσσωρεύσει. Ὁ
Νορθουμπερλάνδος λοιπὸν, ὡς πανοῦργος διπλωμά-
της, ἐδοκίμασε ν' ἀποστρέψῃ τὸν κατ' αὐτοῦ ἐπι-
κείμενον τοῦτον κίνδυνον, πολλαπλασιάζων τοὺς
προσηλύτους, καὶ αὐξάνων τοὺς πόρους τῶν συμπα-
τριαστῶν αὐτοῦ, συνδέων τὰ ἴδια ἐαυτοῦ συμφέροντα
μὲ τὰ τῶν πρωτίστων οἰκογενειῶν τῆς Ἀγγλίας
διὰ διαφόρων ἐπιγυμνῶν, καὶ πρὸ πάντων διὰ τοῦ
συνοικεσίου τοῦ τετάρτου αὐτοῦ υἱοῦ Γυϊλφόρδου Δου-
ελεύ μετὰ τῆς Ἰωάννας Γραίης, ἐγγονῆς τῆς Μαρίας
ἀδελφῆς Ἐρρίκου τοῦ II', καὶ τέλος ὑφαρπάζων
ἀπὸ τὸν ψυχορραγοῦντα βουσιλέα διαθήκην, ἧτις με-
τέβαλλε τὴν τάξιν τῆς τοῦ θρόνου διαδοχῆς. Κα-
θότι αἱ μὲν νόμιμοι διάδοχοι τοῦ Ἐδουάρδου ἦσαν
αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ Μαρία καὶ Ἐλισάβετ, ἀλλὰ μετὰ
τὸν ἀποκλεισμόν αὐτῶν ἀπὸ τὴν διαδοχὴν τοῦ θρό-
νου, τὸ στέμμα ἐπανήρχετο εἰς τοὺς κληρονόμους τῆς
Μαρίας θείας αὐτῶν καὶ τοῦ Βασιλέως Ἐδουάρ-
δου καὶ ἀδελφῆς Ἐρρίκου τοῦ II'. ἧτις, χήρα οὔσα
τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου τοῦ IB'. εἶ-
χε νυμφευθῆ τὸν Κάρολον Βράνδον, Δούκα τοῦ Σου-
φόλκ, ἐξ οὗ ἔτεκε μίαν μόνον θυγατέρα, τὴν Μαρκε-
σίαν τοῦ Δορσέτ. Ἀλλ' ἧτις διὰ τὸν φιλήσυχον αὐτῆς
χαρακτῆρα ὑπέθετον, ὅτι δὲν ἤθελεν ἐπιμείνειν νὰ
καθέξῃ θρόνον διαφιλονεικούμενον, ἀλλ' ἤθελον εὐ-

κόλως συγκατανεύσει νὰ παραχωρήσῃ τὰ κληρονο-
μικά ταῦτα ἐαυτῆς δικαίωματα εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῆς
πρωτότοκον θυγατέρα, τὴν Ἰωάνναν Γραίην, σύζυ-
γον τοῦ υἱοῦ τοῦ Δουκὸς Νορθουμπερλάνδου.

Πρὸς ἐπιτυχίαν δὲ τοῦ καταχθονίου τούτου σκο-
ποῦ ὁ βραδίουργος Νορθουμπερλάνδος διηγήρει τὰς
θρησκευτικὰς τοῦ Ἐδουάρδου προλήψεις, ὑπενθύμισε
εἰς αὐτὸν τὴν πράξιν τῆς Γερουσίας τῆς Ἀγγλίας,
ἧτις ἐστιγματίζε τὴν γέννησιν τῶν δύο ἀδελφῶν Μα-
ρίας καὶ Ἐλισάβετ, καὶ ὑποδείξας εἰς αὐτὸν τὴν ἐκ-
νέου εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀποκατάστασιν τοῦ Παπι-
σμοῦ, ἐὰν ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Μαρία βασιλεύσῃ, ἐτυμ-
βούλευσε αὐτὸν ν' ἀποκλείσῃ τοῦ θρόνου καὶ ταύτην
καὶ τὴν Ἐλισάβετ, ν' ἀναδιδάσῃ δὲ εἰς αὐτὸν τοὺς
ἀπογόνους τῆς θείας αὐτοῦ Μαρίας, διακεκριμένους
διὰ τὴν εἰς τὸν Λουθηρανισμόν εὐσέθειαν καὶ ἀφοσί-
ωσιν αὐτῶν.

Ὁ Ἐδουάρδος παρεδέχθη τὸ σχέδιον τοῦτο, τὸ
ὁποῖον ὁ Νορθουμπερλάνδος διὰ βραδίουργιῶν, ὑπο-
σχέσεων καὶ ἀπειλῶν ἐπέτυχε νὰ πραγματοποιήσῃ
ὀλοκλήρως, καὶ τοιουτοτρόπως ἡ Ἰωάννα Γραίη κα-
τεδικάσθη, οὕτως εἰπεῖν, νὰ φορέσῃ τὸ βασιλικὸν
διάδημα τῆς Ἀγγλίας.

Ὁλίγον ὕστερον (τὴν 6 Ἰουλίου 1553), ὁ μὲν Ἐ-
δουάρδος ἀπέβίωσεν, ὁ δὲ Νορθουμπερλάνδος ἀπέκρυψε
τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως ἀπὸ τὸν λαὸν ἐπὶ τινὰς
ἡμέρας, διὰ νὰ προετοιμασθῇ καλῆτερον ἡ ἀναγό-
ρευσις τῆς Ἰωάννας. Ἡ κόρη αὕτη εἶχε τότε δεκαεξ
ἔτων ἡλικίαν· ἐνασχολούμενη δὲ εἰς τὴν καλλιέργειαν
τοῦ πνεύματος αὐτῆς, καὶ τὴν σπουδὴν τῶν ἱερῶν
γραφῶν καὶ τῶν κλασικῶν συγγραφέων, δὲν ἐγνώρι-
ζε τελείως τὰ ὑπὲρ αὐτῆς σχέδια τοῦ πενθεροῦ αὐ-
τῆς Νορθουμπερλάνδου, καὶ τὰς μηχανορραφίας, δι-
ὦν οὗτος εἶχε καταχρασθῆ τὴν ἀπλότητα τοῦ βασι-
λέως Ἐδουάρδου. Προτιμῶσα δὲ πρὸ πάντων τὸ
θέλημα τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς εἶχεν ἀναχωρήσει πρὸς
ἡσυχίαν εἰς τὴν Χελσέαν, ὅτε κατὰ τὴν 9 Ἰουλίου
παρουσιάσθη εἰς αὐτὴν διαταγὴ τοῦ συμβουλίου τῆς
ἐπικρατείας, δι' ἧς προσεκαλεῖτο νὰ ἐπανέλθῃ εὐθὺς
εἰς Λονδῖνον, καὶ ἐκεῖ νὰ περιμένῃ τὰς διαταγὰς
τοῦ βασιλέως. Ἡ Ἰωάννα ὑπήκουσε, καὶ ἐπέστρεψεν
ἐν τῷ ἄμα εἰς Λονδῖνον, ὅπου τὴν ἐπαύριον ἐπεσκέ-
φθησαν αὐτὴν ὁ Νορθουμπερλάνδος καὶ πολλοὶ ἄλλοι

Λόρδοι, οτινες αφού έκοινοποίησαν προς αυτήν τας διατάξεις τής βασιλικής διαθήκης, γονατίσαντες ένώπιον αυτής, άνεγνώρισαν Βασίλισσαν τής Άγγλίας, και ώρκίσθησαν να χύσωσι τó αίμα αυτών προς υπεράσπισιν των δικαιωμάτων αυτής.

Η ουσιώδης και αίφνηδός αυτή κοινοποίησι επέφερε σφοδράν ταραχήν εις τó πνεύμα τής νέας Ίωάννας, φύσει δειλής και κράσεως αδυνατού.

Η λύπη, τήν όποιαν ήσθάνθη διά τόν θάνατον του εξαδέλφου αυτής βασιλέως, ή έκπληξις, τήν όποιαν έπροξένησεν εις αυτήν ή μεταλλαγή τής τάξεως τής διαδοχής του στέμματος τής Άγγλίας, ή δυσσρέσκεια του να παραιτήση τόν ήσυχον βίον, εις τόν όποιον τσοσούτον ηχαιριστέιτο, όλα ταύτα έπέφεραν τοιοούτον σφοδρόν κλονισμόν εις τά νεύρα τής Ίωάννας, ώστε κυριευθείσα από σπασμούς, και αφήσασα φρικώδεις φωνάς και διακεκομμένους στεναγμούς έπισεν εις βαθείαν λειποθυμίαν.

Αφού ανέλαβε τας αισθήσεις αυτής, ήθέλησε ν' αποποιηθή τήν τοιαύτην πρότασιν, υπερασπιζόμενη τά δικαιώματα τής εξαδέλφης αυτής Μαρίας, αδελφής του αποθανόντος βασιλέως Έδουάρδου του Γ'. άλλ' ή έπιμονή όλων των συγγενών δέν αφήκε αυτήν ν' ακολουθήση έλευθέτως τά ίδια αυτής αισθήματα.

Τήν έπαύριον ή νέα Βασίλισσα μετεκομίσθη εις τόν Πύργον του Λονδίνου, όπου κατά τήν συνήθειαν διέμενον οι βασιλείς τής Άγγλίας έν καιρώ των προπαρασκευών τής στέψεως αυτών. Τήν αυτήν δ' έσπέραν κήρυκες έδημοσίευσαν τόν θάνατον του Έδουάρδου και τήν αναγόρευσιν τής Ίωάννας. Άλλ' ό λαός, όστις δέν έδίσταζε τελείως περι των δικαιωμάτων τής Μαρίας αδελφής του αποθανόντος βασιλέως, και όστις έγνώριζε καλώς τήν πολυμήχανον φιλοδοξίαν του Νορθουμπερλάνδου, ήκουσε τήν είδησιν ταύτην μετά θαθείας σιωπής, προμαντευούσης δεινά αποτελέσματα.

Έν τσοσούτω ή Μαρία συνήθροισεν εύθως περι έαυτήν πολυαίθιμους υπερασπιστάς, έν ώ οι τής Ίωάννας ήλαττούντο καθ' ήμέραν ό Νορθουμπερλάνδος απέφασισε να βαδίση κατά των αντίπαλων αυτού μετά στρατού, άλλ' αποτυχούσης και ταύτης τής εσχάτης άποπειρας, πάσα έλπίς έπιτυχίας διελύθη. Η έντός και έκτός του Λονδίνου φατρία είχε μηδε-

νισθή, και ή Μαρία κατέλαβε τόν θρόνον τής Άγγλίας.

Η βασιλεία τής Ίωάννας Γραιής, άν δυνάμεθα να ονομάσωμεν ούτω τόν εις τόν Πύργον του Λονδίνου περιορισμόν αυτής, διήρκεσεν έννέα μόνον ήμέρας, ήμέρας λύπης και αγωνίας. Η άθλία προσηθάνθη όλας τας συμφοράς, όσας έμελλε να επισύρη καθ' έαυτής και καθ' όλης τής οικογενείας αυτής ή μωρά φιλοδοξία του Νορθουμπερλάνδου, όστις υπήρξε τó πρώτον μέν, άλλ' ούχι και τó πλέον αξιολύπητον θύμα τής άποτυχούσης ταύτης συνομωσίας κατά των δικαιωμάτων τής νομίμου διαδόχου του θρόνου· διότι, συλληφθείς ως ένοχος εσχάτης προδοσίας, έδικάσθη, κατεδικάσθη εις θάνατον, και έθανατώθη μετά δύο εκ των συνενόχων αυτού.

Όσον διά τήν άτυχή Ίωάνναν Γραιήν, ή Μαρία, μη θέλουσα να μιάνη τήν αρχήν τής βασιλείας αυτής διά τής άδίκου θανατώσεως τής αντίζήλου αυτής, διότι έγνώριζεν ακριβώς, ότι ή Ίωάννα υπήρξε μόνον τó παίγνιον και παθητικόν όργανον των σκοπών του πενήτερου αυτής Νορθουμπερλάνδου, αφήκεν αυτήν να τήκηται εις τόν Πύργον του Λονδίνου. Άλλ' ήτον είμαρμένον εις τήν δυστυχή Ίωάνναν να τιμωρήται πάντοτε διά τά σφάλματα των άλλων!

Αί αυστηρότητες τής βασιλίσσης Μαρίας, τó μεταλλόθησκον αυτής, οι προς άποκατάστασιν τής Ρωμαϊκής θρησκείας σκοποι και τέλος ό μελετώμενος γάμος αυτής μετά του βασιλέως τής Ισπανίας, όστις προσέβαλλε τήν ήθνικήν υπερηράνειαν των Άγγλων, όλα ταύτα είχαν δυσσεστήσει πολλούς και, ως ήτον έκόμμενον, διάφοροι συνομωσίοι έχαλκεύθησαν καθ' αυτής. Μιάς εκ αυτών μάλιστα μέτοχος υπήρξε και ό Δούξ του Σοφόκλου, πάππος τής Ίωάννας Γραιής ήτις επί τσοσούτον καθ' αρχάς είχε προσδεύσει, ώστε ό αρχηγός αυτής Θωμάς Βυάτ έπροχώρησε μετά των στρατευμάτων αυτού μέχρι του Λονδίνου· άλλ' έπειδή και άποτυχών συνελήφθη, ή Μαρία ήκουσε τότε, ως συνήθως συμβαίνει εις τας βασιλείς, τας όλεθρίους εκείνας συμβουλάς, αίτινες επιβάλλουσιν εις τούς Ηγεμόνας τήν αυστηρότητα, ως άπαραίτητον αυτών χρέος, και μάλιστα ή Μαρία, ήτις φύσει σκληρά και έκδικητική, παρεδέχετο εύκόλως τας τοιαύτας συμβουλάς. Μετενόησε λοιπόν διά τήν έπιείκειαν,

τήν όποιαν από πολιτικήν μετεχειρίσθη προς τούς πλειότερους όπαδούς του Νορθουμπερλάνδου, θεωρούσα τήν τοιαύτην έαυτής διαγωγήν ως παραίτιον τής τελευταίας ταύτης συνομωσίας, και απέφασισε να υπογράψη τήν διαταγήν του θανάτου του Γουίλφόρδου Δουβλέυ και τής συζύγου αυτού Ίωάννας Γραιής, οτινες άμφότεροι ούδέ μέρος είχαν λάθει διόλου, ούδ' έγνώριζαν καν τήν άπόπειραν του Βυάτ. Ούτε ή άθώοτης τής Ίωάννας, ούτε ή νεότης, ούτε τά εύγενή και θελκτικά αυτής προτερήματα, ίσχυσαν διόλου εις τó να απαλλάξωσιν αυτήν, άλλά κατεδικάσθη να υποφέρει τήν ποινήν του θανάτου.

Και τοι μόλις δεκαεπταετής, ήτον ήδη περίφημος διά τήν μάθησιν των καλαιών και νεωτέρων γλωσσών· μάλιστα δέ έδημοσιεύθησαν έπιστολαί αυτής γεγραμμέναι εις Έλληνικήν και Λατινικήν γλώσσαν, εις τας όποιας έμφανίζεται γονιμότης και γλαφυρότης λόγου, και ύψος χαρακτήρος, και γνώσεων σπανίων εις τοιαύτην ήλικίαν. Η ζωή όλη τής Ίωάννας υπήρξε πλήρης γλυκύτητος, αξιοπρεπείας και ευσεβείας.

Μόνοι αι προσπάθειαι των γονέων και αι παρακλήσεις του συζύγου αυτής, τόν όποιον έγκαρδίως ήγάπα, και ή επ' αυτής ήθική δύναμις του Δουκός Νορθουμπερλάνδου, ίσχυσαν να αναγκάσωσιν αυτήν εις τó να δεχθή, θέλουσα και μή, τó στέμμα τής Άγγλίας. Διότι αν και εις ήλικίαν έπιδεικτικήν όλων των άκατηλών τής φαντασίας θελητήριον, άλλ' ει όφθαλμοί αυτής δέν έθαμβώθησαν διόλου από τήν λάμψιν του βασιλικού διαδήματος. Η Ίωάννα, αν και έδειξε στιγμιαίαν αδυναμίαν ενδίδουσα εις τας έπιμόρους παρακλήσεις όλης τής οικογενείας αυτής, ώστε να δεχθή τó στέμμα, άλλ' ένώπιον του θανάτου επανέλαβε τήν ίσχύν του συνήθους εις αυτήν σταθερού χαρακτήρος, και έδειξε κατά τήν φρικτήν εκείνην στιγμήν τήν πλέον άτάραχον και αληθώς χριστιανικήν ύπομονήν και γενναιότητα. Και τοι δέ δυναμένη να εξαγοράση τήν ζωήν αυτής μεταβάλλουσα θρησκείαν, διέμεινεν όμως σταθερά εις τήν πίστην αυτής, ματρώσασα τας προσπαθείας των τριών ιερέων, τούς όποιους ή βασίλισσα είχε πέμψει διά να κατηχήσωσιν αυτήν· γράψασα δέ προς τήν αδελφήν αυτής εις γλώσσαν Έλληνικήν, διά να προτρέψη αυτήν να μένη άκλόνητος εις όλας τής ζωής

τας περιπετείας, έδειξε πρώτη αυτή τó παράδειγμα τοιαύτης σταθερότητος.

Ότε δέ ή φρικαλέα του θανάτου ήμέρα έφθασεν (ή σ. Φεβρουαρίου 1554.) ό σύζυγός τής Ίωάννας Λόρδος Γουίλφόρδος έζήτησε να ίδη αυτήν, άλλ' αυτή, φοβούμενη δι άμφοτέρους τó αποτέλεσμα του τελευταίου τούτου άποχαιρετισμού, φοβούμενη τας τελευταίας εκείνας στιγμάς τής χαράς και άπελπισίας, αίτινες, συγκινοῦσαι δραστηρίως και συγχρόνως όλας ήμῶν τας αισθήσεις, έμπνέουσι τόν τρόμον του πικρού θανάτου, απέβαλε τήν περι τής συνεντεύξεως πρότασιν, λέγουσα, ότι μετ' όλίγας ώρας θέλουσιν επανίδει άλλήλους εις τούς ούρανούς· έδωκε δέ εις αυτόν από τó παράθυρον τής φυλακής δείγματα τρυφερωτάτης αγάπης· άλλ' ότε ώδήγουν αυτήν προς τόν τόπον τής καταδίκης και, ιδούσα τó αίματοκύρτον πτώμα του συζύγου αυτής, τó όποιον μετέφερον εις τήν εκκλησίαν, έμαθεν, ότι ούτος απέθανε γενναίως, τότε έδιπλασίασε τήν ψυχικήν αυτής άνδρίαν, και όπέμεινε τόν σκληρόν τούτον θάνατον μετά μεγίστης άταραξίας. Έσθήθη δέ ή λαιμοτόμος έντός του Πύργου· διότι ή Μαρία, είτε φοβηθείσα τήν συγκίνησιν του πλήθους, ήτις ήδύνατο να προκύψη εκ τής θέας τής αξιοπρεπείας ταύτης νέας φονευμένης διά του πελέκειος του δημίου, είτε από σέβας προς τήν βασιλικήν καταγωγήν τής Ίωάννας, δέν έτόλμησε να έξυβρίση αυτήν, διατάττουσα τήν δημοσίαν έκτέλεσιν τής καταδίκης.

Η Ίωάννα Γραιή, άθώα, χαρίεσσα και αξιολάτρευτος, ως ή υπό του Ευριπίδου εκτραγωδηθείσα Ίφιγένεια τής αρχαιότητος, παρουσιάσθη ένώπιον τής λαιμοτόμου μετ' άκλονήτου θήματος και ιλαρωτάτου ήθους. Η ήθική δύναμις τής ψυχής αυτής είχε καταβάλει τó φυσικόν αισθημα τής προς τήν ζωήν αγάπης, κατά τοιαύτην μάλιστα τρυφεράν ήλικίαν· έχάρισε τó ήμερολόγιον αυτής, ως ένθυμητήριον, εις τόν συνοδευόντα αυτήν φρούραρχον του Πύργου, απεύθυνε προς τούς θεατάς παθητικωτάτην όμιλίαν, ούθένα αίτιωμένην διά τήν δυστυχίαν αυτής, άλλά κατηγορούσα έαυτήν μόνον, και λέγουσα, ότι περισσότερον έσφαλε, διότι δέν απέβαλε τó στέμμα μετά μεγαλητέρας δραστηριότητος παρά διότι άνεδέχθη αυτό· έπρόσθεσε δέ, ότι ματαίως ή

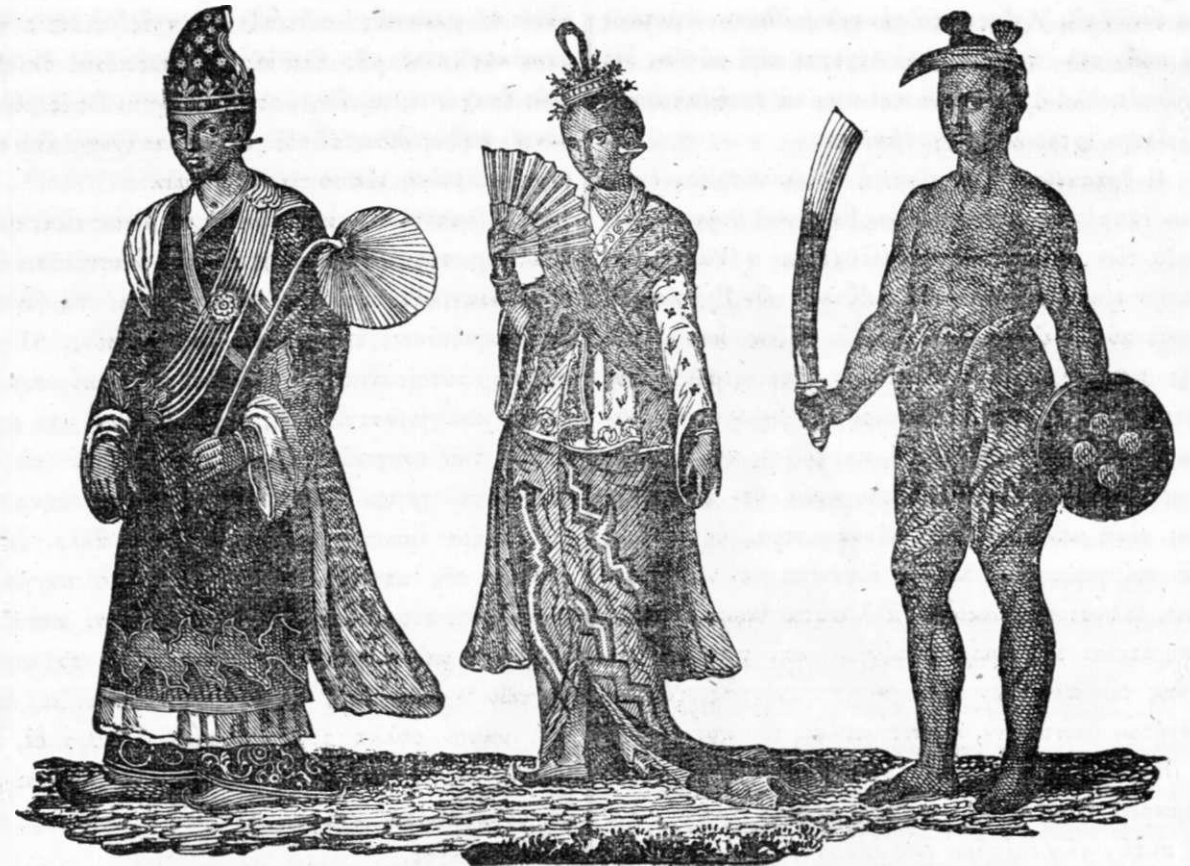
ἦτον ἀνάγκη νὰ ὑπερπηδῶσι πολυαριθμούς βωγμούς καὶ χάσματα μεταξὺ τῶν βράχων, καὶ νὰ ἐρπωσιν ἐνίοτε ἐπ' αὐτῶν, ὑποπεύσαντες τότε προδοσίαν, ἠπειλήσαν εἰς τὸν Ἴνδον, ὅτι πάραυτα θέλουσι τὸν θανατώσει, ἐκτὸς μόνον ἐὰν ἤθελε βεβαιώσει αὐτούς, ὅτι ἀληθῶς ἠκολούθει τὰ ἔχνη τῶν φονέων. Ὁ Ἴνδος πεπειθῶς καὶ μετὰ θάρρους ἐπληροφόρησε τοὺς λευκοὺς, δακτυλοδεικτῶν εἰς αὐτούς, ὅτι τὰ ἐπὶ τοῦ βράχου βρύα εἶχον καταπατηθῆ βαρέως ὑπ' ἀνθρωπίνου ποδός, ἢ σχισθῆ καὶ συρθῆ ἐκ τῆς θέσεως αὐτῶν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν· ἐπὶ τινος δὲ ἄλλης θέσεως εἰδείκνυν εἰς αὐτούς, ὅτι πυρῖται, ἢ χάλικες ἐπὶ τῶν βράχων εἶχον μετακινήθῃ ἐκ τοῦ τόπου αὐτῶν ὑπὸ τοῦ πατήσαντος ἐκεῖ ποδός, ὅτι ξηρὰ ξύλα πατηθέντα εἶχον συντριβῆ, καὶ ἀλλαχού Ἰνδικῆ τις θύνη, συρθεῖσα ἐπὶ τῶν βράχων, μετεκίνησεν, ἢ ἐσκόρπισε τὰ ἐκεῖ συνηγμένα φύλλα.

Ὁ Ἴνδος ἐπεδείκνυε ταῦτα πάντα προχωρῶν συγχρόνως εἰς τὴν ὁδὸν αὐτοῦ. Τελευταῖον, καταβάς εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους, ἐπὶ τοῦ ὄμαλου ἐδάφους, ὅπου τὰ ἔχνη ἦσαν θαθία, ἀνεκάλυψεν, ὅτι οἱ ἐχθροὶ ἦσαν ὀκτῶ τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἐκ τῶν ἀρτίως γενομένων ποδοπατημάτων ἐσυμπέρανεν, ὅτι αὐτοὶ κατέλυσαν ἀφέντως ὄχι μακρὰν που ἐκεῖθεν. Καὶ ἀληθῶς οὕτως εἶχε τὸ πρᾶγμα· διότι ἀναβάντες γήλοφόν τινα, κείμενον ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τοῦ ὄρους, εἶδον τοὺς Ἴνδούς συνηγμένους, καὶ τοὺς μὲν ἐξηπλωμένους διὰ νὰ κοιμηθῶσι, τοὺς δὲ πρὸς τοῦτο παρασκευαζομένους. « Ἴδου, εἶπεν ὁ Ἴνδος ὀδηγὸς εἰς τοὺς ἐκστατικούς συνοδοιπόρους αὐτοῦ » ἐκεῖ εἶναι οἱ ἐχθροί, τοὺς ὁποίους ζητεῖτε· αὐτοὶ δὲν εἶναι ἐκ τοῦ ἔθνους μου, ἀλλὰ Μιγγῶι, ὡς ἐγὼ ἀληθῶς σᾶς εἶπα. Ἐπρόβαλε δὲ νὰ περιμείνωσιν ἕως ὅτου αὐτοὶ κοιμηθῶσι, καὶ τότε ἐπελθόντες νὰ θανατώσωσι τοὺς κακούργους· ἀλλ' οἱ λευκοὶ ὑπὸ φόβου, ὡς φαίνονται, κυριευθέντες, ἔσπευσαν νὰ ἐπανεέλθωσι, καὶ διηγήθησαν, ὅτι τοσοῦτον μέγας ἦτον ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἰροκαίων, ὥστε δὲν ἀπετόλμησαν νὰ προσάλωσιν αὐτούς.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα αὐτὴν, ὅπου ἡ φύσις τῆς χώρας δὲν φέρει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ ν' ἀναπτύξῃ ἐπὶ τοσοῦτον τὴν περὶ τὸ ἀνευρί-

σκαιν τὰ ἔχνη εὐφυΐαν, ὑπάρχουσιν ὁμῶς εἰς πολλὰ μέρη αὐτῆς καὶ μάλιστα εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐπιτηδειότατοι ἰχνηλάται, οἵτινες ἐρευνῶντες κατὰ διαφόρους τρόπους τῶν θημάτων τὰ ἔχνη καὶ ἄλλα σημεῖα, ἀνακαλύπτουσιν ἐξ αὐτῶν τὴν διεύθυνσιν τῆς ὁδοῦ ἀνθρώπων καὶ ζώων, καὶ οὕτως εὐρίσκουσι πολλάκις τὸν τόπον, ὅπου εἰ λησται κατέφυγον, ἢ διαμένουσι, καὶ ὅπου ἀρπαγέντα ζῶα ἀπήχθησαν, ἢ φυλάττονται· εἰ δὲ λησται, φοβούμενοι τοὺς ἰχνηλάτας, προσέχουσι κατὰ πολὺ νὰ συγγέωσι τὰ ἔχνη αὐτῶν, ἐκεῖ μάλιστα, ὅπου εἶναι δυνατόν νὰ προδοθῆ ἢ διεύθυνσις αὐτῶν ἐκ τῶν ἰχνῶν εὐκολότερον διὰ τοῦτο καὶ πολλάκις φέρουσι τὰ τσαρούχια αὐτῶν ἀντιστρόφως, ὥστε τὸ σχῆμα τοῦ ἰχνους νὰ ἐμφαίνῃ τὴν ἐναντίαν τῆς ἀληθοῦς διεύθυνσιν. Οἱ ἐπιτηδεῖοι ὁμῶς ἰχνηλάται ἀνακαλύπτουσι καὶ τοῦτο, καθὼς καὶ ἄλλα πολλὰ περὶ τὰ ἔχνη τεχνάσματα τῶν ληστῶν· ἀλλ' ἐνίοτε ὁμολογοῦσι καὶ αὐτοὶ, κατὰ τὴν παρ' αὐτοῖς συνήθη ἔκφρασιν, ὅτι τὸ ἰχνάρι εἶναι χαλασμένον, καὶ ὅτι δὲν δύναται νὰ προχωρήσωσιν εἰς τὰς ἐρεῖνας.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κατὰ τῶν ληστῶν μεταβατικῶν στρατευμάτων προσλαμβάνουσι πάντοτε ἰχνηλάτας, καὶ πολλάκις ἢ ἰχνηλασίαν ἐφάνη χρησιμωτέρα ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μέσον εἰς τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τῶν ληστῶν. Ὁ διαβόητος ληστής Κοντοβουνήσιος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἀφοῦ, ἐπὶ πολλὸν χρόνον καταδικωμένοι ὑπὸ τοῦ μεταβατικῶν στρατεύματος τοῦ ὑπὸ τὸν Δελιγεώργην, ὑπεξέφευγον πάντοτε διὰ τῆς ἀποκρύψεως, ἀνεκαλύφθησαν τέλος κατὰ τὸ 1835 ὑπὸ ἐπιτηδείου ἰχνηλάτου, ὅστις συνοδείων τοὺς καταδιώκοντας στρατιώτας, καὶ εὐρὼν κόκκον ἐλαίας νεοτρώκτου, ἐσυμπέρανεν ἐξ αὐτοῦ, ὅτι οἱ λησται διήλθον ἐκεῖθεν πρὸ δύο ἡμερῶν ἀκολούθως προχωρήσας καὶ εὐρὼν φύλλον κρομμύου, ἐβεβαιώθη περὶ τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς τῶν ληστῶν, καὶ προσεκάλεσε τοὺς στρατιώτας νὰ περικυκλώσωσι τὸ μέρος ἐκεῖνο· τούτου δὲ γενομένου, ἀνεκαλύφθη καὶ συνελήφθη ὁ Κοντοβουνήσιος καὶ οἱ περὶ αὐτόν.

ΒΙΡΜΑΝΟΙ, ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΑΥΤΩΝ.

Οἱ Βιρμανοὶ κατοικοῦσιν εἰς τὰς ἀνατολικὰς Ἰνδίας, συνορεύοντες πρὸς δυσμὰς μὲν μετὰ τῆς Βεγγάλης, πρὸς ἀνατολὰς δὲ μετὰ τοῦ βασιλείου τοῦ Σιάμ, πρὸς ἄρκτον μετὰ τῆς Θιβέτης, καὶ πρὸς μεσημβρίαν μετὰ τοῦ κόλπου τῆς Βεγγάλης, ἢ τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης. Ἡ χώρα αὐτῶν ἔχει ἔκτασιν τριάκοντα περὶπου χιλιάδων τετραγωνικῶν Γαλλικῶν λευγῶν, καὶ δώδεκα περὶπου ἑκατομμύρια κατοίκων. Διαιρεῖται δὲ εἰς ὀκτὼ νομούς, ἐξ ὧν οἱ Ἄγγλοι ἐκυρίευσαν τοὺς τρεῖς κατὰ τὰ 1824 καὶ 1826, ἐξουσιάζοντες αὐτούς μέχρι σήμερον· οἱ δὲ λοιποὶ πέντε διοικεῖνται μοναρχικῶς ὑπὸ ἐγχωρίου δυναστείας.

Τὰ προϊόντα τῆς Βιρμανίας εἶναι ἐκ μὲν τῶν ζώων ὁ ἐλέφας, (τῶν ὁποίων οἱ ἀριστοὶ γεννῶνται ἐνταῦθα) οἱ βόες, τὰ πρόβατα καὶ αἱ μέλισσαι· ἐκ δὲ τῶν φυτικῶν τὸ ὄρυζιον, ὁ σῖτος, ὁ ἀραβόσιτος, ἢ κριθή, τὸ θαμβάκιον, τὸ πιπέριον, ἢ μέταξα, πολλὰ εἶδη ὀρυκτῶν καὶ τὰ λοιπὰ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον Ἰνδικὰ προϊόντα.

Οἱ Βιρμανοὶ ἀνήκουσιν εἰς τὴν Μογγολικὴν φυλὴν,

καὶ εἶναι ὑπομέλανες τὸ χρῶμα. Εἶναι δὲ λαὸς φιλόπονος, εὐθυμῆς, ἀνδρείος, εὐφυῆς καὶ γενικῶς φιλόξενος, ἀλλ' εἰς τοὺς πολέμους ὠμὸς μέχρι θηριωδίας. Αἱ γυναῖκες παρ' αὐτοῖς εἶναι ἰσότημοι μετὰ τῶν ἀνδρῶν, ὡς εἰς τὴν Εὐρώπην. Καὶ ὁ μὲν κοινὸς λαὸς εἶναι σχεδὸν γυμνός, ὡς τὸ ὑπὸ τῆς παρουσίας εἰκονογραφίας παριστώμενον τρίτον πρόσωπον στρατιώτου Βιρμανοῦ, οἱ δὲ πλούσιοι φέρουσιν ἱμάτια ἐκ μεταξῆς, ἢ θαμβάκιου. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες κρατοῦσι ριπίδια, ἀλλὰ τὰ μὲν τῶν γυναικῶν εἶναι ὁμοία μὲ τὰ ἡμέτερα, τὰ δὲ τῶν ἀνδρῶν ἔχουσι διαφορετικὸν σχῆμα, ὡς εἰς τὴν παρούσαν εἰκονογραφίαν φαίνεται. Καὶ οἱ μὲν πτωχοὶ τρέφονται ἐξ ὄρυζιου καὶ ἰχθίων, οἱ δὲ πλούσιοι εἶναι δεινοὶ ἐρασταὶ τῆς τρυφελῆς διαίτης· πίνουσιν ἐμοίως καὶ τὸ τέιον κατὰ τὸν Κιναικὸν τρόπον.

Ἡ γλῶσσα τῶν Βιρμανῶν διαιρεῖται εἰς δύο διαλέκτους, ἱεράν καὶ συνήθη, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἔχει ἴδιον ἀλφάβητον, καὶ γράφουσιν, ὡς ἡμεῖς ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ. Οἱ Βιρμανοὶ διακρίνονται τῶν πέ-

ριξ ἔθνων τῆς Ἀσίας κατὰ τὴν φιλομάθειαν ἀγαπῶσι δὲ πολὺ τὴν ποίησιν, καὶ λέγεται περὶ αὐτῶν, ὅτι ἔχουσι πολλὰ δραματικά καὶ ἠρωϊκά ποιήματα καὶ ἀξιόλογα ἱστορικά συγγράμματα.

Ἡ θρησκεία αὐτῶν εἶναι ἡ εἰδωλολατρεία, ἔχόντων ἑκατὸν περίπου χιλιάδας θεῶν καὶ θεαινῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων συναριθμεῖται καὶ ὁ Ἑράκος, τὸν ὁποῖον εἰκονίζουσι ὡς τὸν διάβολον τῶν Γραφῶν. Οἱ ἱερεῖς αὐτῶν διαιροῦνται εἰς δύο τάξεις, καὶ οἱ μὲν τῆς πρώτης τάξεως εἶναι οἱ πεπαιδευμένοι τοῦ ἔθνους, οἵτινες καὶ διευθύνουσι τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν ἀπέχοντες τοῦ γάμου, καὶ ζῶντες κοινοβιακῶς ἐντὸς μοναστηρίων. Ἡ πολυγαμία δὲν ἐπιτρέπεται, εἰμὴ μόνον εἰς τὸν Αὐτοκράτορα, ὅστις ἔχει δύο συζύγους, οἱ δὲ λοιποὶ δύνανται μὲν νὰ ἔχωσιν ὅσας θέλωσι παλλακίδας, ἀλλ' αὐταὶ θεωροῦνται ὡς ὑπηρέτριαι τῆς νομίμου συζύγου· καὶ τοὺς μὲν νεκροὺς τῶν πλουσίων καίουσιν ἀποθανόντας, τῶν δὲ πενήτων θάπτουσιν, ἢ ρίπτουσιν εἰς τὸν ποταμὸν.

Παρὰ τοῖς Βιρμανοῖς οἱ βαθμοὶ τῆς εὐγενείας διακρίνονται ἐκ τῶν ἱματίων, καλλωπισμάτων καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν ἐπίπλων ἐνὸς ἐκάστου· ὁ δὲ τολμήσας νὰ μεταχειρισθῇ ἱμάτια, ἢ ἐπιπλα, ἀνώτερα τοῦ ἰδίου βαθμοῦ, τιμωρεῖται αὐστηρῶς ὑπὸ τῶν νόμων· κυρίως δὲ οἱ βαθμοὶ οὗτοι διακρίνονται ἐξ ἀλύσου τινός, τὴν ὁποίαν παριστᾷ τὸ πρῶτον πρόσωπον τῆς παρούσης εἰκονογραφίας, ἐξαρτωμένης ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου, καὶ κρεμαμμένης ἀπὸ τοῦ στήθους μέχρι τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς, ὡς αἱ ταινίαι τῶν μεγαλοσταύρων τῶν Ἑυρωπαϊκῶν παρασήμων. Ὁ Αὐτοκράτωρ φέρει εἰκοσιτέσσαρας τοιαύτας ἀλύσους, οἱ δὲ λοιποὶ εὐγενεῖς ἀπὸ τρεῖς ἕως δώδεκα.

Τὰ φορέματα τῶν Βιρμανῶν εἶναι λαμπρά, πολυτελῆ καὶ μεγαλοπρεπῆ ἐκ μεταξωτῶν χρυσοκεντήτων καὶ χρυσοπυρρῶν· ἀμφοτέρωθεν δὲ τὰ γένη φέρουσιν ἐνώτια. Αἱ δὲ γυναῖκες, ἐρχόμεναι εἰς ἐπισκέψεις, φέρουσι ζώνας μεταξωτᾶς ὁμοίας πρὸς μακροὺς πέπλους, τὰς ὁποίας ἀφοῦ διασταυρώσωσιν ἐπὶ τοῦ στήθους δένουσιν ὀπισθεν, ἀφίνουσαι τὰς ἄκρας νὰ κυματίζωνται χαριέντως ὑπὸ τῶν ἀνέμων.

Αἱ γυναῖκες, ὅταν στολιζόνται, βάφουσι διὰ κοκκίνου χρώματος τοὺς ὄνυχας καὶ τὸ ἔσθην μέρος τῆς παλάμης· ἀμφοτέρωθεν δὲ τὰ γένη βάφουσι τοὺς

ὀδόντας μελανούς· συνειθίζουσι πρὸς τούτοις τὰς γυναῖκας ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας νὰ στρέψωσιν ὀπισθεν τοὺς βραχίονας αὐτῶν, ὥστε φαίνονται ὡς ἐξηθρωμένοι, καθὼς δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ ἐπὶ τῆς ἐν τῇ παρούσῃ εἰκονογραφίᾳ γυναικός.

Οἱ Βιρμανοὶ δὲν εἶναι ὑψηλοὶ τὸ ἀνάστημα, εἶναι ὁμῶς εὐρωστοὶ καὶ εὐκίνητοι, καὶ διατηροῦσιν ἐπὶ πολὺ νεανικὴν ὄψιν, ὡς μὴ ξυρίζοντες τὰ γένη, ἀλλ' ἐκριζοῦντες τὰς τρίχας διὰ λαβίδος. Ὁ γάμος παρ' αὐτοῖς εἶναι ὅλως διόλου πολιτικὸν σύμβολαιον, καὶ γίνεται διὰ τῆς μεσολαβήσεως καὶ προτάσεως τῶν συγγενῶν τῆς κόρης γυναικῶν· τὴν δὲ ἡμέραν τοῦ γάμου ὁ νυμφίος πέμπει πρὸς τὴν νύμφην πλήρη ἱματισμὸν γυναικός, καὶ ἄλλα δῶρα ἀνάλογα τῆς καταστάσεως αὐτοῦ· οἱ δὲ συγγενεῖς τῆς νύμφης ἐτοιμάζουσι μέγα συμπόσιον, κατὰ τὸ ὁποῖον οἱ μελλονύμφοι συντρώγουσιν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πινακίου· ἀκολούθως ὁ νυμφίος παρουσιάζει πρὸς τὴν νύμφην φύλλα τεταρταχουμένου τεύχους, ἢ δὲ δεχομένη ταῦτα, ἀντιπροσφέρει εἰς τὸν σύζυγον αὐτῆς τὸ αὐτὸ δῶρον, καὶ αὕτη εἶναι πᾶσα ἡ περὶ τὸν γάμον τελετή.

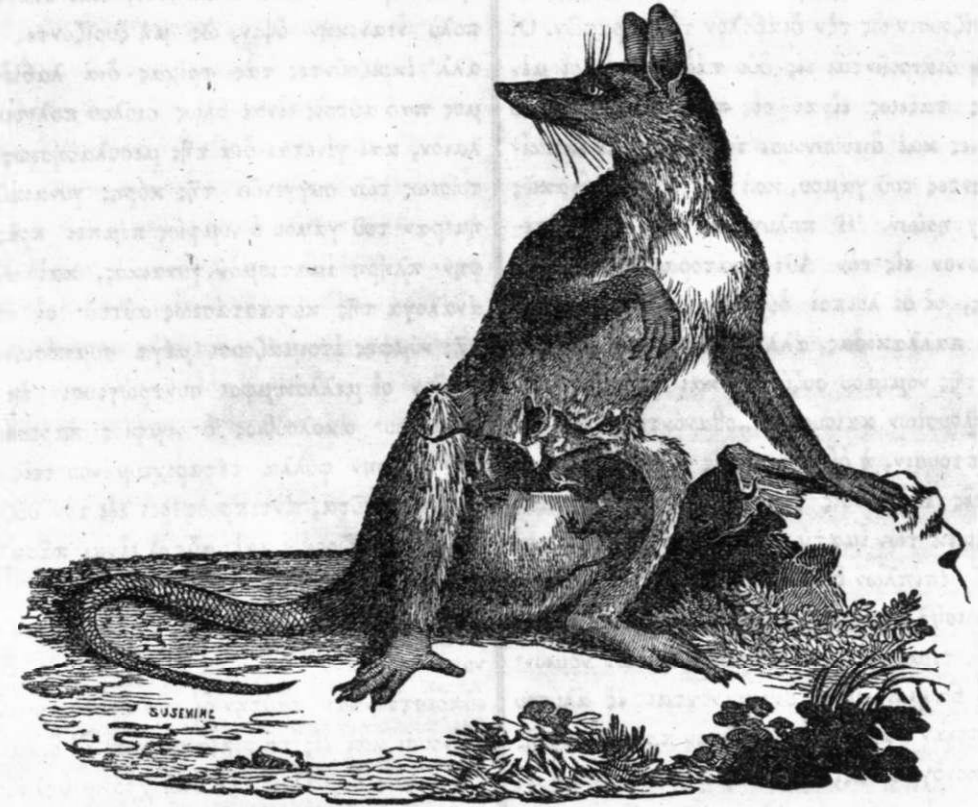
Οἱ Βιρμανοὶ νομίζουσιν ἀπαραίτητον τὸ ν' ἀφίνουσι τὰ τέκνα αὐτῶν νὰ θηλάζωσιν, ἐφ' ὅσον χρόνον εὐαρεστοῦνται· ταύτην δὲ τὴν δοξασίαν αὐτῶν ἐπεκτείνουσι καὶ εἰς τὰ οἰκιακά ζῶα· δι' ὃ καὶ δὲν ἀμέλγουσι τὰς δαμάλεις, ἐν ὅσῳ χρόνῳ θηλάζονται. Εἶδον, λέγει Ἄγγλος τις περιηγητῆς, παιδάριον ν' ἀφήσῃ τὸν μητρικὸν μαστόν, καὶ νὰ ὑπάγῃ ν' ἀνάψῃ σιγάρον, τὸ ὁποῖον ἐκάπνιζε μετὰ ἀστείας τινος σοβαρότητος καὶ μεγάλης ἡδονῆς.

Οἱ Βιρμανοὶ πρὸς τούτοις ἔχουσι πάντοτε τὸ σιγάρον εἰς τὸ στόμα, καὶ μάλιστα ἀναγινώσκοντες, ἢ γράφοντες· ἡ δὲ μεγαλητέρα φιλοφροσύνη, τὴν ἑποῖαν δύναται τις νὰ κάμῃ εἰς Βιρμανὸν, εἶναι τὸ ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τοῦ ἴδιον αὐτοῦ στόμα τὸ ἀναμμένον σιγάρον, καὶ νὰ προσφέρῃ αὐτὸ εἰς τὸν Βιρμανὸν, ὅστις δέχεται αὐτὸ λίαν εὐχαρίστως κάμνων δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὸν ἐπιτόπιον ἀσπασμὸν.

Ἐκ πάντων τῶν Ἰνδικῶν λαῶν οἱ Βιρμανοὶ εἶναι οἱ ἔχοντες ὀλιγωτέρως θρησκευτικὰς καὶ ἔθνικὰς προλήψεις, καὶ μᾶλλον διατεθειμένοι πρὸς τὸν Εὐ-

ρωπαϊκὸν πολιτισμὸν, τοῦ ὁποῖου ἡ εἰσαγωγή ἤθελε παρέξει μέγα κέρδος, ἐμποδίζουσα τοὺς Βιρμανοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ πωλῶσι τὰς ἰδίας αὐτῶν γυναῖκας· Ἄγγλος τις συγγραφεὺς διηγεῖται παράδοξον ἔθιμον τῶν Βιρμανῶν ἱατρῶν· ὅταν, λέγει, ἀσθενῆ βαρέως νέα κόρη, ὁ προσκληθεὶς ἱατρὸς ἀναδέχεται τὴν θε-

ραπείαν αὐτῆς ἐπὶ συμφωνίᾳ, ἂν μὲν ἡ κόρη ἀναλάβῃ, νὰ γίνῃ ἰδιοκτησία τοῦ ἱατροῦ, ἂν δὲ ἀποθάνῃ, νὰ πληρῶνῃ οὗτος εἰς τοὺς συγγενεῖς αὐτῆς συμφωνηθεῖσάν τινα χρηματικὴν ποσότητα, τὴν ὁποίαν προσδιορίζουσιν ὡς ἀντίτιμον τῆς ἐμπιστευθείσης εἰς τὴν τέχνην αὐτοῦ ἀσθενοῦς.

Η ΔΙΔΕΛΦΟΣ.

Τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης εἰκονογραφίας παριστάμενον τετράποδον ζῶον διακρίνεται ἀπὸ τὰ λοιπὰ ὁμοειδῆ αὐτοῦ διὰ δύο χαρακτηριστικῶν· τὸ πρῶτον τούτων καὶ τὸ παραδοξότερον εἶναι τὸ, ὅτι τὸ θῆλυ τοῦ ζώου τούτου ἔχει ὑπὸ τὴν κοιλίαν ὀπὴν τινα, σχηματίζουσαν εἶδος θυλακίου, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου εὐρίσκονται οἱ μαστοὶ αὐτῆς, καὶ ὅπου ἐναποθέτει τὰ ἴδια κωγνὰ ἅμα γεννηθέντα· ἐπὶ τοσοῦτον δὲ συνειθίζουσι ταῦτα νὰ κρύπτονται ἐνδον ταύτης τῆς ὀπῆς, ὥστε κατὰ τὸν Βυφῶνα καταφεύγουσιν ἐκεῖ καὶ ἀφοῦ μεγαλώσωσιν, ὅπότε φεύγασιν τινα κίνδυνον. Τοῦτο δὲ τὸ θυλάκιον τῆς Διδέλφου ἔχει ἐλαστικὴν κίνησιν, καὶ ἀνοίγεται κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ ζώου· ὁ δὲ μηχανισμὸς τῆς ἐλαστικῆς

ταύτης κινήσεως ἐκτελεῖται διὰ πολλῶν μυῶνων καὶ ὀστέων, τὰ ὁποῖα ἡ φύσις ἐχορήγησεν ἐξαιρετικῶς εἰς μόνον τοῦτο τὸ εἶδος τῶν ζῶων, συνεχόμενα κατὰ τὴν θάσιν μετὰ τοῦ ἔμπροσθεν μέρους τῶν ὀστέων τῆς ἡῆς, καὶ τὰ ὁποῖα ὑποστηρίζουσι τοὺς πλησίον αὐτῶν διαφόρους μυῶνας, ἐξ ὧν οἱ μὲν χρησιμεύουσιν εἰς τὸ νὰ ἐκτείνωσι τὸ ῥῆθὲν θυλάκιον, οἱ δὲ διὰ νὰ συστέλλωσιν αὐτό· κλείουσι δὲ τοῦτο τόσον ἀκριβῶς, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ διακρίνη τις τὴν ὀπὴν ἐπὶ τῆς ζώσης Διδέλφου, ἐὰν δὲν σφίγξῃ δυνατὰ διὰ τῶν δακτύλων τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος τοῦ ζώου· τὸ δὲ ἰδιαιτέρον τοῦτο τῆς φύσεως χαρακτηριστικὸν παρεκίνησε τοὺς Εὐρωπαίους νὰ δώσωσιν εἰς τὸ ζῶον τοῦτο τὴν Ἑλληνικὴν ὀνο-

μασίαν Διδέλφος, ὡς ἔχον δύο δελφούς (μήτρας).

Τὸ δεύτερον ἐξειδιάζον χαρακτηριστικὸν τῆς Διδέλφου εἶναι ὅτι, τόσον τὸ ἄρσεν, ὅσον καὶ τὸ θῆλυ, ἔχουσιν ἀμφοτέρω τὸς ἀντίχειρας τῶν ὀπισθίων αὐτῶν ποδῶν ἰκανῶς χωρισμένους ἀπὸ τοὺς λοιποὺς δακτύλους, καὶ χωρὶς ὄνυχας, ἐνῶ οἱ λοιποὶ αὐτῶν δάκτυλοι εἶναι ἠνωμένοι, καὶ ἔχουσιν ἀγκιστρῶδεις ὄνυχας.

Αἱ Διδέλφοι ἔχουσι τὴν κεφαλὴν μακρολήν, κωνικήν καὶ ἀπολήγουσαν εἰς ῥύγχος δέξυ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκονται αἱ δύο ὀπαὶ τῶν ῥωθίων τοῦ ζώου, τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς μᾶλλον μικροὺς καὶ εἰς θέσιν πλαγίαν, μύστακας δὲ μακροτάτους, καὶ ἐπὶ τῶν δύο γνάθων πεντηκόντα ὀδόντας, 26 ἐπὶ τοῦ ἄνω, καὶ 24 ἐπὶ τοῦ κάτω, τὸ δὲ μέγεθος τοῦ σώματος αὐτῶν δὲν ὑπερβαίνει ποτὲ τὸ τῆς οἰκιακῆς γαλῆς.

Οἱ φυσιολόγοι εὐρίσκονται εἰς ὅλους ἀντιθέτους γνώμας περὶ τοῦ ῥηθέντος θυλακίου τῆς Διδέλφου· διότι οἱ μὲν δι' ἄσχυρίζονται, ὅτι τὸ θυλάκιον τοῦτο συγκαινωνεῖ μετὰ τῆς ἐσωτερικῆς μήτρας τοῦ ζώου διὰ τινος ὁπῆς, δι' ἧς, κατερχόμενα τὰ ὡὰ ἀπὸ τῆν ἐσωτερικὴν μήτραν εἰς τὸ θυλάκιον τοῦτο, ἐκπᾶζονται εἰς αὐτὸ ὡς εἰς δευτέραν μήτραν· ἄλλοι δὲ διηγοῦνται, ὅτι ἡ Διδέλφος γεννᾷ ἀριθμὸν τινα ἀμόρφων κυματῶν μικρῶν, ὡς τὰ ῥεθίνθια, καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν διακρίνεται κανὲν ἄλλο μέλος τοῦ σώματος, εἰμὴ μόνον τὸ ἀνοιγμα τοῦ στόματος· τὰ δὲ ἔμβρυα ταῦτα, θέτουσα ἡ μήτηρ αὐτῶν εἰς τὸ ῥηθὲν θυλάκιον, τελειοποιεῖ τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῶν· καὶ ἄλλοι τέλος πάντων λέγουσιν, ὅτι οὔτε τὸ θυλάκιον τοῦτο ἔχει τινὰ συγκαινωνίαν μετὰ τῆς ἐσωτερικῆς μήτρας τοῦ ζώου, οὔτε τὰ ἔμβρυα τῆς Διδέλφου κυοφοροῦνται ἐντὸς αὐτοῦ κατὰ τὸν ῥηθέντα τρόπον, ἀλλ' ὅτι ἡ Διδέλφος γεννᾷ καὶ τρέφει τὰ νεογνά αὐτῆς, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ τετράποδα ζῶα, τὸ δὲ ῥηθὲν θυλάκιον χρησιμεύει μόνον διὰ τὰ θέτη τὰ νεογνά αὐτῆς καὶ νὰ φεύγη, ὅταν καταδιώκηται· Ἄλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχη ἡ περὶ τούτου ἐξήγησις, τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι γενικῶς ὁ ἐσωτερικὸς διοργανισμὸς, καὶ ἰδιαιτέρως ἡ κατασκευὴ τῶν γεννητικῶν μορίων τῶν Διδέλφων εἶναι ὅλος παράδοξος, καὶ διαφέρουσα κατὰ πάντα τῆς τῶν λοιπῶν τετραπόδων.

Πολλοὶ συγγραφεῖς δι' ἄσχυρίζονται, ὅτι τὰ νεογνά

μένουσιν ἐντὸς τοῦ ῥηθέντος θυλακίου ὑπὲρ τὸν ἕνα μῆνα, προσηρτημένα ἐπὶ τῶν ἔνδον τεύτου μαστῶν τοῦ ζώου, καὶ ὅτι δύνηται τις, ἀνοίγων τὸ ἔμπεριέχον αὐτὰ θυλάκιον, νὰ θεωρήσῃ αὐτὰ, νὰ ἀριθμῆσῃ καὶ νὰ ἐγγίξῃ μάλιστα, χωρὶς νὰ προξενήσῃ εἰς αὐτὰ καμμίαν βλάβην.

Ἐκ μόνης τῆς ὀφείας τῆς Διδέλφου, λέγει ὁ Βυφφών, εἶναι εὐκόλον νὰ παρατηρήσῃ τις, ὅτι τὸ ζῶον τοῦτο ἔνεκα τῆς δυσαναλογίας τῶν ποδῶν αὐτοῦ εἶναι πολὺ βραδύπου, καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ συλλάβῃ αὐτὸ περιπατῶν διὰ συνήθων θημάτων· ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ἀναβαίνει τὰ δένδρα μετὰ μεγάλης ταχύτητος, κρύπτεται ὑπὸ τὰ φύλλα αὐτῶν διὰ νὰ ἐνεδρεύσῃ καὶ συλλάβῃ τὰ πτηνά, ἢ κρεμάται ἀπὸ τῶν κλάδων αὐτῶν ἐκ τῆς οὐρᾶς, τὴν ὁποίαν, εὐκαμπτον οὔσαν, περιτυλίσσει ὅπως θέλῃ μετὰ μεγάλης εὐκολίας, πολλάκις δὲ μένει κρεμᾶμενον δύο καὶ τρεῖς ὥρας ἔχον τὴν κεφαλὴν κάτω καὶ περιμένον τὴν λείαν αὐτοῦ.

Τὸ ζῶον τοῦτο εἶναι σαρκόβορον καὶ, εἰσερχόμενον πολλάκις εἰς τὰς οἰκίας, πνίγει τὰ οἰκιακὰ πτηνά· ἐξημερόνεται ὅμως πολλὰ εὐκόλως, ἀλλ' ἀποκαθίσταται ῥάθυμον καὶ ὀκνηρόν.

Τόπος τῆς γεννήσεως τῶν Διδέλφων εἶναι ἡ Ἀρκτική Ἀμερικὴ· μολονότι δὲ τὸ δέρμα αὐτῶν ἐκβάλλει δυσὸδὴ ἀποφορὰν, ἀλλὰ βεβαίως, ὅτι ἡ σὰρξ αὐτῶν εἶναι φαγώσιμος, καὶ ὅτι οἱ ἄγριοι τῆς Ἀμερικῆς εὐχαριστοῦνται νὰ τρέφονται μᾶλλον ἀπ' αὐτῆν, ἢ ἀπὸ ἄλλων ζῶων κρέατα.

Ἡ ΑΝΘΡΩΪΝΟΣ ΖΩΗ.

Παρελθὸν μὲν δὲν ὑπάρχει, ἐπειδ' εἶναι περασμένον, ὁ δὲ νοῦς διὰ τῆς μνήμης τὴν ἰδέαν του φυλάττει. Δὲν ὑπάρχει οὐδὲ μέλλον, καθὼ μὴ τετελεσμένον. Ἡ Ἐλπίς δὲ ὡς τὸ θέλει τὸ φαντάζεται, τὸ πλάττει.

Μόνον τὸ παρὸν ὑπάρχει, ἀλλὰ ὡς διερχομένη, ἀστραπή, εὐθὺς ἐκλείπει ἐν μιᾷ στιγμῇ ἐπίσης. Τί λοιπὸν εἶν' ἡ ζωὴ μας ἀκριβῶς θεωρουμένη; μιᾷ στιγμῇ συνδεθεμένη μετ' ἐλπίδας καὶ ἀναμνήσεως! (ὑπὸ τῆς Κυρίας Θ. Ι. Π.)

Εὐχερῶς μὲν παύεται ὁ ἀπλοῦς καὶ ἀμαθής· εὐχερῆστερον δὲ ὁ εὐμαθής καὶ πολυμαθής· τὸν δὲ ὀλιγομαθῆ καὶ δοκησίφορον, οὐδ' αὐτὸς ὁ πάνσοφος Βραχμᾶς καταπέσαι δύναται.

(Βατριχαρῆ Βασιλ. Ἰνδῶν μετὰφρ. Δ. Γαλαθοῦ).